

ת"פ 47098/12/15 - מדינת ישראל, המאשימה נגד נ.ב.מ., הנאשם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 47098-12-15 מדינת ישראל נ' מ'

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל - המאשימה
ע"י תביעות ירושלים
נגד
נ.ב.מ. - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד ארקדי אליגולשווילי

גזר דין

תוך ביטול הרשעה

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירות ובעובדות המנויות בכתב האישום, בכך שביום 15.10.2015 נכנס לקניון "ישראל" ובעת בידוק ביטחוני נמצאה עליו סכין, וזאת בניגוד לסעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק).

מהלך הדין

בתחילה, נשלח הנאשם לבדיקת הפסיכיאטר המחוזי, לבקשת בא-כוחו, אכן התקבלה חוות דעת המעידה על קשיים בתחום הנפשי.

בהמשך, הורשע הנאשם במסגרת הסדר דיוני, במסגרתו נשלח לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר, כשהסניגור ביקש לברר גם את שאלת ההרשעה.

תסקירי שירות המבחן

בעניינו של הנאשם הוגשו שלושה תסקירים. עולה כי הנאשם הוא בשנות הארבעים המאוחרות של חייו, רווק. הוא עלה מרוסיה, כאשר בשנות ילדותו ידע טראומות לא פשוטות שהשפיעו על התנהלותו ואורחותיו בחייו הבוגרים, לרבות תחלואה נפשית והתמכרות לסמים. מתסקירי שירות המבחן עולה, כי הנאשם נטל אחריות למעשים, נרתם לתהליך טיפולי לרבות פגישות פרטניות ומתן בדיקות שתן נקיות מסמים. שירות המבחן המליץ על ביטול הרשעתו מחשש לפגיעה בעתידו של הנאשם, תוך הטלת של"ץ וצו מבחן בהתאם לתוכנית שהוכנה.

עמוד 1

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, ב"כ המאשימה סבר שיש להותיר את ההרשעה על כנה לנוכח טיבה של העבירה, ועתר להטיל על הנאשם מאסר מותנה וצו מבחן.

מאידך, הסניגור הדגיש את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את הירתמותו לטיפול לאורך זמן וביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - החזקת סכין או אגרופן היא עבירת פשע שהעונש המירבי הקבוע בצדה הוא 5 שנות מאסר. הדבר משקף את החומרה שבה ראה המחוקק עצם החזקתה של סכין שלא למטרה כשרה מחוץ לבית או לחצרים, באשר פוטנציאל הנזק לגוף ולנפש בלתי ניתן לשיעור. מעבר לכך, בית המשפט העליון עמד לא אחת על הסיכון הגלום בעבירה זו, בשל היות הסכין כלי משחית שתחילת אחזקתו, סופה בשימוש בו, חלילה. **אלא שבנסיבות ביצוע העבירה, מידת הפגיעה בערך המוגן נמוכה, לנוכח טענת הנאשם שלא נסתרה, כי הוא הציג את הסכין ביוזמתו וטען כי מדובר ביצירת אומנות ולא בחפץ להגנה עצמית.**

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: מדובר בעבירה מתוכננת, אך לתכנון אין משמעות בעניינו, כי לא עולה כי הנאשם התכוון לעשות שימוש פסול בסכין (הוא טען כי מדובר ביצירת אומנות), הגם שאין מחלוקת שאין מדובר במטרה כשרה; הנאשם אחראי באופן בלעדי לביצוע העבירה; הנזק הפוטנציאלי מהחזקת סכין הוא רב; בפועל לא נגרם נזק.

מדיניות הענישה הנוהגת - הענישה הנוהגת בעבירות של החזקת סכין מגוונת ותלויה נסיבות. **מחד**, ברע"פ 1949/15 **תקדורי נ' מ"י** (מיום 2.4.2015) אושר עונש של של"ץ עם הרשעה בנסיבות של החזקת אגרופן ברכב - נסיבות שאינן חמורות מעניינו; **מאידך**, ברע"פ 3676/15 **מחאג'נה נ' מ"י** (מיום 8.6.2015) אושר מתחם ענישה שבין עבודות שירות ל-12 חודש מאסר, ועונש של 6 חודשי מאסר בפועל בנסיבות של החזקת סכין בכלא - נסיבות חמורות מעניינו.

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על בין מאסר על תנאי ושל"ץ ועד 6 חודשי מאסר לרבות אפשרות ריצוי בעבודות שירות.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40י"א לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: מדובר בנאשם בסוף שנות הארבעים לחייו ללא הרשעות

קודמות; מדובר בנאשם שנטל אחריות ובסה"כ, למרות קשייו המרובים, ניהל אורך חיים נורמטיבי.

אי הרשעה - בידוע, שעה שנמצא כי נאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, יש להרשיעו. זהו הכלל. אי-הרשעה הוא היוצא מן הכלל. בע"פ 2083/96 **כתב** נ' **מ"י** (מיום 21.8.1997) קבע בית המשפט העליון כי אי-הרשעה תיתכן בהינתן שני תנאים מצטברים: הראשון, כאשר טיב העבירה מאפשר אי-הרשעה מבחינת שיקולי הענישה ליחיד ולרבים; השני, כאשר הנזק העלול להיגרם לנאשם מעצם הרשעתו הוא קונקרטי ובלתי מידתי בנסיבות העניין. ראו בהקשר זה גם את ע"פ 5985/13 **אבן** נ' **מ"י** (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7.

אשר לתנאי הראשון, בית המשפט העליון קבע, כי אין מניעה לשקול אי-הרשעה בהקשר לעבירה של החזקת סכין ויש לבחון כל מקרה לפי נסיבותיו [רע"פ 4200/12 **אבו זניד** נ' **מ"י** (מיום 27.6.2012)]. אשר לתנאי השני - תיק זה נמשך זמן רב, ולכל אורכו הנאשם הוכיח כי יש בו כוחות לשקם את עצמו, והוא אף נרתם לטיפול בשירות המבחן ומסר בדיקות שתן נקיות. הסניגור מסר, כי הנאשם עבד כמתורגמן בית משפט וכן החל בלימודי פסיכולוגיה. שני התחומים, אינם מתיישבים עם אדם שיש לו רישום פלילי, ולכן עתר הסניגור לבטל את ההרשעה. במכלול הנסיבות, גילו של הנאשם והעובדה שלראשונה הוא עומד על רגליו ומראה סימנים מוחשיים של שיקום, ובמטרה שלא לפגוע בעתידו, אני סבור שהנסיבות מקימות חשש סביר כי ההרשעה תפגע בו. לכן מורה על ביטול ההרשעה.

המיקום במתחם - במכלול הנסיבות יש למקם את הנאשם בתחתית המתחם.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 150 שעות שירות לתועלת הציבור (של"ץ), אשר ירוצו החל מיום 26.4.2020 ב"מרכז יום לקשיש" בגילה, על-פי התוכנית שהכין שירות המבחן ובפיקוחו. הנאשם הוזהר כי אי-קיום צו השל"ץ באופן משביע רצון עלול להביא להפקעת הצו ולדין מחודש בשאלת גזר הדין הראוי לרבות הרשעה והטלת מאסר בפועל;
- ב. צו מבחן לתקופה של 12 חודשים. במהלך תקופה זו הנאשם מחויב בשיתוף פעולה עם שירות המבחן, כאשר מובהר כי הפרת הצו תוכל להביא לפתיחה מחודשת של המשפט וגזירת עונשו של הנאשם, לרבות עונש מאסר.
- ג. התחייבות 5,000 בסך ₪ שלא לעבור את העבירה שעבר הנאשם שנתיים מהיום. הובהר לנאשם שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם יעבור את העבירה בתוך התקופה שצוינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

יש לשלוח לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, א' אדר התש"פ, 26 פברואר 2020, במעמד הצדדים.